

under behandlingen må nævne navne, men selvom kendskabet til personerne, især til ejeren, kan give en slags forståelse af de trufne afgørelser, må det dog understreges, at personernes forhold er selve sagen uvedkommende.

Det drejer sig om fortolkningen af principperne bag lejelovens § 150 og den praktiserede fortolkning af principperne i forhold til den almindelige retsbevidsthed eller, om man vil, til grundlovens § 80 om ejendomsrettens ukrænkelighed. Da det endvidere drejer sig om en sag uden fortilfælde, mener vi, at en sådan sag bør have mulighed for at blive prøvet ved Højesteret.“

Ordføreren gjorde derefter rede for den konkrete sag, det drejede sig om, og sluttede sin motivering af forespørgslen således:

„De to ministre, jeg har rettet forespørgslen til, kender selv sagens detaljer, hvorfor det er unødvendigt for mig på nuværende tidspunkt at fordybe mig i disse.

Nu er det, jeg spørger den højtærede indenrigs- og boligminister: Kan denne fortolkning af lejeloven, som faktisk sætter en ejer ud af rådighed over sin egen ejendom, holde? Har ministeren selv opfattelsen af, at § 150 burde have så vidtgående følger? Eller kan ministeren nærmere begrunde den afgørelse, der her er truffet, og som ministerens stedfortræder, den højtærede socialminister, ved skrivelse af 16. juli 1952 åbent erkender at han ikke kan foretage sig videre overfor.

Endelig spørger jeg den højtærede justitsminister, om det også er ministerens mening, at en domsafgørelse som den skete ikke har almindelig interesse. Kan denne dom ikke få betydning som præcedens i tilsvarende tilfælde? Er ministeren klar over, at et sådant præcedens for boliganvisningsudvalgenes magt til at sætte husejerne ud af rådighed over egen ejendom i vide kredse vil blive betragtet som et alvorligt angreb på ejendomsretten? Jeg vil sluttelig gerne spørge den højtærede justitsminister, om ministeren giver sin tilladelse til, at sagen prøves for Højesteret?“

Indenrigs- og boligministeren indledte sin svartale med at bemærke:

„Vanskeligheden ved at besvare den stillede forespørgsel er, at den ærede forespørger spørger abstrakt, skønt hans begrundelse for forespørgslen er en konkret sag. Hvis en husejer virkelig har benyttet og stadig benytter lokaler i sin ejendom til bolig- og erhvervsvirksomhed, kan hverken boliganvisningsudvalg eller kommunalbestyrelse fratage ham retten til denne anvendelse. Dermed kunne den abstrakte forespørgsel i og for sig anses for besvaret, og jeg kunne forlade talerstolen.“

Ministeren fremsatte dog også sit syn på den konkrete sag, skønt han egentlig ikke mente, det havde været påkrævet at rejse en forespørgselsdebat herom. Efter ministerens opfattelse var der ikke anledning for myndighederne til at tage yderligere skridt